

Izbija vsak četrtak
in velja s poštnino
vred in v Mariboru
s pošiljanjem na doma
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za štiri leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
spravnostno v tiskarno
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri gospodu Novak-u na velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje od navadne vrate, če se natisne enkrat, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo do srede popoldne.

Štev. 7.

V Mariboru, dne 13. februarja 1902.

Tečaj XXXVI.

Kaj je narodnost?

Za narod živimo,
Za brate smo mi.
Narodna.

Narodnost je oni duševni pečat, katerega je Bog vtisnil vsakemu človeku, da se razloči in spozna, h kateremu narodu da spada. Narodnost je plamen svete ljubezni do svojega naroda in do vsega, kar je narodovega.

V širjem smislu razodevamo in razumevamo narodnost z narodno nošo, z narodnimi pesmami, pripovedkami, igrami, pregovori itd.

Narodnost tirja od vsakega človeka, da spoštuje in ljubi tisti narod, čegar ud je. Narodnost probuja v nas hvaležnost do tistega dela zemlje, katera nas je v svojem naročju odredila in nas preživlja.

Narodnost je zvezana z narodom tako, da ni pod milim nebom naroda brez narodnosti, in tudi ni mogoče, da bi se narod brez nje vzdržal! Ako nima narod ljubezni do samega sebe, ako se zaničuje in tuje bolj čišla od domačega, je za zmiraj zapuščen v mlaki sužnosti, dokler ne izgine s površja zemlje. Ako se ne zbudi in iz svojega spanja ne prebudi, mora se z drugim narodom pokoriti in svojo lastno mater zatajiti. Vzгляд nam je žalostna zgodovina drugih narodov.

Narodnost je pa vsakemu človeku tako prirojena, da jo le težko zataji; ker pretežno je zatreti to, kar je človek z materinskim mlekom vsesal. Zato peče vsakega narodnega odpadnika in izdajnika vest, katero skuša

zatreti stem, da taji Boga. Z materinskim mlekom smo vsesali ljubezen do naroda in to je podoba tistega pečata, s katerim je Bog vsak narod zaznamoval; to je tisti notranji glas, ki je dar Stvarnikove volje. Ta glasba, kateri kakor odmev narodne ljubezni izvira iz srca, ne miruje nikoli v nas; on nas vodi, da svoje bolj ljubimo od tujega. Moč tega glasu, pa je večja ali manjša, in to zaradi razmer večjega ali manjšega poznavanja samega sebe, svojega naroda in njegovih potreb. In ker so vse navade narodove narodu svete, ker iz istega znamenja izvirajo, s kojim je Bog narod zaznamoval, ravno tako je tudi sveta ljubezen do naroda svojega in do vsega, kar je narodovega.

Iz tega sledi, kako hudo napako stori, ki svojega naroda in vsega kar je narodovega, ne objema z živo ljubeznijo. Tak ne zasluži imena narodovega sina, temveč polutan je! In kaj še naj rečem o onem, kateri je svoji narodnosti protiven, ki zasmehuje njene običaje, ter podkopava narodni procvit in srečo? Tak je prava šiba svojemu narodu in svetu, kajti, on zasmehuje s svojim delom samega Boga ter se zoperstavlja njegovim naredbam; tak osramotuje in omadežuje čistočo tistega duha, katerega mu je Bog sam vli v srce; tak Boga s prevzetno nogo tepta; tak je suha veja, ki je odpadla od slovenske lipe, ter ni družega vredna, da se vrže v ogenj.

Slovenska narodna pesem opeva prokletstvo nad odpadniki s temi strašnimi besedami:

„Naj vsakdor propada
Kdor narod taji,
Še zemlja ne bo pila
Njegove krvi!“

Pa ne le samo pesem, temveč tudi vsak poštenjak in kristjan, se zgraža nad odpadniki, jih obžaluje, da so zabredli tako daleč, da so sužnji ter podlaga tujčevi peti. Iz tega je tudi izviralo toliko prelivanje krvi v različnih deželah, kjer so se žrtvovale in se še žrtvujejo tolike žrtve za mili dom. Vse to se godi iz ljubezni do svojega naroda in svoje narodnosti, da se zavaruje in pogube obvaruje to, kar je narodovega iz starodavnih časov.

Ker pa ta sveti plamen ljubezni do naroda svojega in vsega kar je njegovega, brez narodne zavesti, njegove prihodnje sreče in zvestega napredovanja v narodnem smislu, za narod samo ob sebi ne more zadostiti, zato mora vsakega izmed nas navdajati sveta dolžnost, da svoj delež na oltar domovine položi. Sveta dolžnost naših sinov in hčera je, da plamen narodne zavesti ne le samo v sebi oživljujejo, temveč jo tudi v drugih probujajo. Ker pa prava ljubezen nikdar ne počiva, zato tudi vsak pošten sin matere Slave na njenem duševnem polju nikdar ne miruje, dela in dela neprenehoma za svoj narod, ne boji se ne znoja in trpljenja ne zasmehovanja protivnikov; in vse to dela iz ljubezni do naroda svojega, brez pohlepa po plači ali pohvali.

In to je, kar imenujemo narodoljubje, domoljubje!

Listek.

Sirotek Dominik.

(Iz francoskega prestavil Al. Č.)
(Konec.)

Kakor bi nesreča hotela potrditi Ivanovo globoko obrekovanje. Nekega dne nastane huda nevihta. Gromelo je in bliskalo, kakor bi bil blizo že sodnji dan. Pri Kodelijevih so ravno kosili, pa nobenemu ni kaj posebno teknilo, tudi govorilo se ni mnogo. Oče Gregor je skimaval z glavo pa se plaho oziral na črnosive oblake, ki so se zbirali nad vasjo. Kar nakrat se zabliška, da je vsem vzelo pogled in zagrmí, da se hiša strese.

»Za božjo voljo, v kozolec je treščilo!«

Kmalu se čuje po vasi krik: »Gori, gori, na pomoč!« Od vseh strani drvijo ljudje skupaj. Dominik je bil med prvimi in najnevarnejše mesto si je poiskal. Ivan ga opazi, porine ga siloma v stran kričoč na ves glas: »Se-li nisi še našel naše nesreče? To ti je zopet po godu, kaj ne? Še ne bo kmalu tvoje hudobije konec?«

Dominik hoče oporekati, a od vseh strani čuje preklinjevanje in grozjenje:

»Poberi se, hudičev zaveznik!«

»Ti si to zakrivil!«

»Proč, hudobnež!«

Oče Gregor se trudi na vso moč, da bi ljudi pomiril, a zaman; slednjič že skoro sam verjame, da je mogoče le Dominik kriv, zato se mu približa in pravi: »Idi, idi, saj vidiš, da te ne morem več braniti.«

Od tega dne so se vaščani Dominika še bolj bali. Če je prišel komu nasproti, kar obrnil se je vsak, da bi le tega »Bognasvaruj človeka« ne srečal, in nastala je govoric, da mora vsakdo tekom leta umreti, če ga le Dominik pogleda.

Tako mu seveda ni bilo več mogoče, da bi še ostal v vasi. Šel je na samotni kraj, divji brlog si je izbral za svoj stan, trda skala mu je bila posteljica. Zgodaj v jutro je vstajal ter šel nabirat po gozdu šibovja, čez dan pa je pletel jerbace ter jih ob sobotah prodajal v sosednji vasi.

Toliko je ravno skupil, da se je borno preživel. Res, hudo je bilo, pa Dominik tega ni nikomur tožil. Gospod župnik so ga bili nekaj časa učili krščanskega nauka in sedaj v tej stiski je prav spoznal, kako tolažilne so verske resnice.

Če se ga je hotela lotiti otožnost ali obupnost, spomnil se je Zveličarjevih besed: Blagor ubogim, blagor žalostnim, blagor njim, ki preganjanje trpe; pa je bil potolažen.

Ivan je bil že davno odpustil, tudi na vaščane se ni srdil, čeravno še niso spoznali

svoje krivice; kajti tudi zdaj so še zapirali vrata pred njim, če se je prikazal v vasi, in vaški pobalini so metali kamenje za njim.

Le Jerica mu je bila še vedno naklonjena, njej se je v srce smilil ubogi prognanik. Večkrat je gnala živino tja, kjer je Dominik bival in spletal jerbace ter je ljubko kramljala z njim. Revčeku je kaj dobro delalo, da se vsaj nekdo še zmeni zanj, bil je Jerici hvaležen za njeno dobrosrčnost in včasih je že tudi sanjaril: »Ko bi hotela biti moja žena«; pa se je zopet otresil te misli, češ, kaj bom revež mislil na ženitev, saj se še sam komaj preživim. Jerica zasluži, da bi se ji dobro godilo. Seveda, ko bi si mogel več prislužiti! In začel je še marljivejše spletati jerbace in priučil se je že tudi delati stolce in lepše naslonjače. Glad je kaj dober učenik. Imel je še tudi dosti sreče pri kupčiji, navadno je vse spečal. Varčno je zbiral male doneske ter jih skrival v majhno votlinico. »Krajcar krajcarju pomaga«. Kako veselje, ko je nekega dne zamenjal svoj drobiž, pa dobil zanj cel stotak.

Bil si je med tem že tudi postavil majho bajtico, napravil si posteljo, mizo in dva stola. Za svoj stotak si je pa kupil ladjico, katero je krstil za »Jerico«; z ribarstvom, menil je, se bo pa dalo kaj več zaslužiti. Kako ponosen je bil, ko je sedel prvokrat v njo, pre-

Posebna dolžnost po tej poti pa je delati tistim, katerim je odgojevanje mladine izročeno.

Stariši, posebno pa matere, katere se največji del pri otrocih prva leta sučejo, naj svoje rodoljubne misli in občutke kakor iz vrelca po materinem mleku v otroke vlivajo, in držč jih v svojih milih naročjih, jih naj vadijo že od detinstva na pravo izgovarjanje milodonečih slovenskih besed, pobožnih molitvic itd. v slovenskem jeziku. Stariši polagajo prvi temelj prihodnjemu šolskemu nauku; učitelji potem nadaljujejo in po svojih zmožnostih dokončajo.

Kamo neki bi mladino brez take pripomoči dognali? Ona bi nam odrasla kakor zelišča na polju ali živina v hlevu; bila bi brez vsake barve, to kar je trava brez rose in cvet rastline brez solčnih žarkov; bila bi brez narodnega duha, brez narodnega čuta, brez plamena in ognja domorodnega. Domovina bi ne imela v njih zvestih sinov; narod bi svoje prave duševne čuvaje izgubil; narodna hranilnica bi svoje neutrudne bučlice, ki dan na dan donašajo med, izgubila, in mesto njih dobila samo med žročče trote.

Toraj je treba vam učiteljem v mlada in nepokvarjena srca, kakor v rodovitno zemljišče z vsem trudom, seme prihodnosti sejati, seme napredovanja, seme osrčevanja domovine naše; vse to pa boste dosegli z narodnim odgojevanjem. Gorje pa mlademu srcu, ako ga v tem času prevzame kako drugo občutje, izgubljeno je za vedno. Ljubezen do milega doma in naroda je tisto dragoceno občutje, katero moramo buditi precej v začetku. Kjer tega občutja ni, propadel je narod.

Povzemite toraj, vi stariši in vi učitelji iz tega pouk za gojenje plamteče ljubezni do domovine in do materinega (slovenskega) jezika. Postavite z združeno močjo steber narodne zavesti in skrbite, da bodo naše šole dospele do prave versko-narodne podlage, brez katere pravega nauka ni, in ga nikdar ne bode. Delajmo toraj za blagor milega nam naroda slovenskega, žrtvuimo mu dušne in telesne moči, ravnajmo se po geslu: »Vse za vero, dom, cesarja«, in hvaležna nam bode domovina, hvaležen bo tudi narod slovenski. I. V.

Državni zbor.

Dunaj, dne 9. febr.

Celje — padlo.

Z večjo radovednostjo se že dolgo ni pričakoval izid kakšnega glasovanja, kakor v

pričan je bil, da napočijo zanj prijetnejši dnevi.

* * *

Solnce je ravno zahajalo, poslednji žarki so se še zrcalili v mirnem morju. Posamezne čebelice, ki še niso bile dovršile svojega dnevnega posla, so še brenčale od cvetke do cvetke. Gospod župnik se sprehaja po vrtu in moli večernice, kar čuje korake za seboj. Ozre se in vidi Dominika, ki se mu bojzljivo bliža. »Ti si, Dominik«, nagovori ga prijazno, »skoro bi te ne bil več spoznal, tako redko se te vidi. Kaj pa želiš, dragi moj?«

Dominik molči nekaj časa, poznati mu je bilo, da je v zadregi, kajti klobuk mu je vedno hitreje plesal med prsti, slednjič se pa le ojači pa pravi: »Oženil bi se rad, gospod«, in kakor bi se bal, da bi mu poguma ne zmanjkalo, pripomni naglo: »Jerica je pridno dekle, vedno je bila prijazna z menoj, če so me tudi vsi drugi zaničevali in preganjali. Mogoče bi pa le privolila v zakon. Bi jo li hoteli poprašati, gospod župnik?«

Gospod župnik ga resno pogleda pa pravi: »Ti bi se rad ženil, na kaj pa, dragi moj, s čim boš pa priživel svojo ženo?« Dominik dvigne ponosno glavo pa pravi: »Zgradil sem si bajtico, dovolj prostorna je za naju in odkar imam lepo ladjico, se ne bojim, da bi

četrtak 6. februvarja v proračunskem odseku zastran tolikokrat že imenovanih slovensko-nemških razredov na celjski gimnaziji. Skoro vsi govorniki tega odseka so omenjali v svojih govorih te preporne točke. Nemški narodnjaki, Vsenemci, nemški naprednjaki, ustavoverni veleposestniki in socialni demokrati so zahtevali odpravo tega zavoda. Čehi in Slovenci so kazali na grdo krivico, ki bi se zgodila Slovincem in v obče vsem Slovanom, če se odpravijo ti razredi. Govoril je v imenu nemških katoličanov tudi baron Morsey, ki je sicer razlagal v priljudnih besedah, da imajo Slovenci pravico do tega zavoda; slednjič pa je rekel, da razumeva Stürgkhov predlog tako, da se imata prej porazumeti nemška in slovenska stranka, preden se premesti spodnja gimnazija iz Celja v Maribor. Stürgkh tega v svojem predlogu ne reče. Gotovo se pa nikdar ne bodo mogli slovenski zastopniki z nemškimi pogoditi v tej zadevi in nikdar privoliti v tako zaušnico, ki bi si jo zasolili Slovenci sami, da se njim vzame ta učni zavod. Ker besede barona Morsey-ja niso bile dovolj jasne, se je še vedno moglo pričakovati, da bosta on in dr. Fuchs glasovala s Slovenci. Toda motili bi se; potegnila sta z drugimi nemškimi strankami in z Italijani ter pomagala vreči celjsko spodnjo gimnazijo s 25 glasovi proti 22 glasovom. Z nami so glasovali Hrvati, Rusini, Poljaki in Čehi ter Rumunec Lupul. Kmalu za Celjem je prišla na vrsto hrvatska gimnazija v Pazinu (Istrija). Lahki so zahtevali, naj se ta zavod preseli v oddaljeni Kastav. Vse nemške stranke, razun nemških katoličanov, so glasovale z Italijani. Lahki niso dosegli svoje nakane. Enako so katoliški Nemci pomagali Poljakom in Čehom, da ostaneta dva slovenska zavoda v nemških mestih. Le mi, Slovenci, najslabši slovanski narod, nismo našli usmiljenja pri nemških katolikih.

Precej po glasovanju o celjski postojanki so se zbrali slovenski, hrvatski in rusinski poslanci ter se posvetovali o nadaljnjih korakih. Ko so Hrvati in Rusini obljubili, da drže za vse slučaje s Slovenci, se jim je izrekla prisrčna zahvala. V petek se je naznanil sklep Jugoslovanov drugim nam prijaznim strankam. Sklenili smo bili, z nujnimi predlogi ustaviti posvetovanje o državnem proračunu v zbornici ter tako zabraniti, da se sklep proračunskega odseka zastran Celja ne sprejme.

Ko je vlada sprevidila veliko nevarnost, katera ji preti, je poklical ministerski predsednik zastopnike vseh Jugoslovanov k sebi ter jim dal takšna pojasnila, da so za ta trenutek nehali od namerjane obstrukcije.

morala stradati, z ribarstvom se že da kaj zaslužiti. Le glejte tja doli, kako ponosno se ziblje na vodi, jutri poplavam ž njo prvokrat na širno morje. Gospod župnik se nasmehlja zadovoljno ter mu potrka na rame rekoč: »Dominik, ti si vrl dečko in Jerica pridno dekle, upam, da bota srečna.« Dominik ne more niti odgovoriti, tako je ginjen, srce se mu širi od prevelikega veselja. Pozabljena je vsa žalost in bridkost prejšnjih dni, pozabljena vsa krivica in hudobija brezsrčnih ljudi, v tej svoji sreči objel bi ves svet. Zdaj, misli si, prične se zame le veselje; kaj trud, kaj naporno delo, saj delal in trudil se bom za Jerico; to bo le veselje in sladkost. Njegove misli drviyo naprej, o srečni trenotek, ko jo popeljem pred oltar!

* * *

Drugi dan pa Dominik vendar ni mogel na morje. Grozna burja je bila. Valovi so se vpenjali do najvišjih skal ter trgali raz nje mah in trstje, ki je tu pa tam prilukalo iz razpoklin.

Pod mano srdito valovje
Rohni ob kamnito bregovje
Do neba praši se megleni dim.«

Dež je lil, kakor bi se bil oblak pretrgal. Za vse to se ni zmenil Ivan. Kakor bi bil zblaznel, dirjal je okrog ob morskem

V soboto, 8. febr., je bilo na dnevnem redu posvetovanje o vojaškem naboru za l. 1902. Nemcev ni bilo v zbornici 100 mož; Slovani niso dolgo časa marali priti v hišo; radi tega se je seja za celo uro zakasnila. Stvar se pa še ni končala, ker so poslanci raznih strank navajali brez števila pritožb proti vojaški upravi. V tej seji je odgovarjal pravosodni minister na interpelacijo poslanca Zičkarja radi dveh uradnikov pri mariborskem okrožnem sodišču, ki sta se neolikano vedla proti slovenskim strankam, rekoč: da sta dobila ukor in se kaj takega ne bo več zgodilo.

Politični ogled.

Prestolonaslednik Franc Ferdinand, ki se je dne 5. t. m. odpeljal na obisk k ruskemu carju, hotel je skrajša, da ga spremelja tudi kak ogrski plemenitaš. Izbral si je vodjo ogrskih katolikov grofa Zichyja. Ko pa je ogrski ministrski predsednik Szell, ki je velik liberalec, zvedel za to nakano, poskusil je vse načine, da bi nadvojvoda ne vzel seboj katoliškega grofa. Nadvojvoda pa je rekel, ali Zichyja, ali rajši nobenega. Ker Zichyja ni mogel več vzeti, odšel je na Rusko brez kakega ogrskega plemenitaša. Odločno nastopanje našega prestolonaslednika vzbuja v vseh katoliških krogih veliko občudovanja in veselja. Ruski car je odlikoval spremstvo nadvojvode Franca Ferdinanda. Grof Nostiz je dobil red sv. Ane z briljanti, knez Hugon Windischgrätz Stanislavov red in baron Rumerskirch red sv. Ane drugega razreda.

Prelat Alojzij Karlon. Dne 9. t. m. je umrl v Gradcu bivši politični vodja štajarskih Nemcev prelat Alojzij Karlon. Njemu se majo zahvaliti štajarski nemški katoliki za vso politično organizacijo. Dasi v dežel-nem zboru naši Slovenci poslanci niso mogli biti vedno zadovoljni z njegovim postopanjem, vendar je bilo ž njim lažje izhajati, kakor s sedanjimi precej nemskonarodno navdahnjenimi konservativnimi politiki štajarskih Nemcev.

Nemška vladohlepnost. V mestu Budejevice na Češkem so imeli dosedaj Nemci v mestnem zastopu vso vlado v rokah. Toda začeli so čutiti, da se jim tla pod nogami majajo in da se je bati kmalu češke zmage v mestni zastop. Kako so si pomagali? Celo dolgo vrsto častnih občanov so imenovali, ki dobijo s tem volilno pravico v mestu. Tudi druga mesta na Češkem, ki so še dosedaj v nemških rokah, hočejo posnemati Budejevičane. Čehi seveda ugovarjajo proti

obrežju. Odkar je zvedel, da ima biti Jerica Dominikova žena, bil je kakor obseden. »Dominik naj bi bil srečen ž njo, katero je zvolilo tudi njegovo srce.« Ne, ne, to mora na vsak način zabraniti.

Divja strast mu sije iz oči; najrajše bi planil v valove; ali ne, misel, maščevati se moram, ga zadržuje.

Tu zapazi v varnem zakotju lepo ladjico, na kateri se blišči ime »Jerica«. To je tedaj Dominikova last, to je njegovo premoženje, z njo se hoče preživeti. In črna misel se mu roji v glavi. Ko bi te ladjice več ne imel, potem je vničen, ubog bo, kakor takrat, ko smo ga odtirali od hiše. Ženiti se ne bo mogel; dolgo časa bi trebalo štediti krajcarje, da si kupi drugo. A Jerica se bo naveličala čakati nanj, raji postane moja, vedoč, da bo najbogatejša gospodinja v celi okolici.

Varno pleza niz skale in skoči v čoln poleg ladjice, da bi snel verigo, na katero je bila priklenjena ter jo sunil v valove, naj jo razbijejo ob pečevje. Pa to ni bilo tako lahko, kakor si je mislil; veriga je bila premočna. Dolgo časa se zaganja in buta ob ladjico; a v tem se odtrga vrv, na katero je bil čolnič privezan, in groza, val ga zagrabi in v hipu je bil izven zakotja na morju. Ravnokar pride nekaj mornarjev, da bi pogledali, so li njih čolnichi v varnosti in glasen

Pred poroko pa je pobegnila mati zaročenke in ž njo zet »in spe«. Beg je pojasnila mati hčeri s pismom, ki ga je pustila pod hčerinim zaglavjem. V tem listu prosi mati svojo hčer oprostjenja in jo tolaži s tem, da je še mlada in da bo še lahko našla srečo. Hčerka pa ni bila tega mnenja in se je v obupu otrovala. Oče je naznanil begunca radi tatvine, ker je nezvesta žena njegova vzela seboj 300 gld., ki so bili določeni za hčerino doto.

Gospodarske drobtinice.

Katere ameriške trte naj sadimo v sovdanasto in katere v ilovito zemlo? V apneni in lapornati ali sovdanasti ter pešeni zemlji in suhi legi vsepa dobro rupestris montikola »bre ali zovka«, kakor se ji splošno pravi: v ilovni malo apneni ali pa rudeči zemlji, vsepa dobro riparija portalis (riparija velikolista).

O montikoli pa je omeniti, da je glede zoritve poznejša od riparije portalis. Če je torej vinograd v bolj mrzlem kraju in z nepopolnoma južno lego, je bolje, če se poslužimo riparije velikoliste, ako le kakovost zemlje to dopušča, ker na poslednjo cepljene žlahne trte gotovejše rodijo in tudi popred dozoriyo. — Večkrat se pripeti, da riparija ne bleđi in da prav bujno raste, četudi je zemlja jako sovdanasta in bela. To se pa dogaja le v takih zemljah, ki se z apnom naravnost ne spajajo, marveč pustijo isto skozi se.

Listnica uredništva. Dopisi, ki se niso tokrat zaradi pomanjkanja prostora objavili, pridejo prihodnjic na vrsto. Prosimo, da se nam pisma ne pošiljajo zadnji dan, predno list izide.

Loterijske številke.

Trst 25. jan. 1901. 63, 87, 23, 10, 83
Linc » » » 67, 49, 76, 24, 65

Društvena naznanila.

Dne 23. sveč.: »Gospod. bral. društva v Kozjem« zborovanje v gor. prostorih g. Franca Guček. Začetek ob 4. uri pop.

Samo v teh zavojih se dobiva pristna, tako splošna priljubljena

Kathreinerjeva
Kneippova sladna kava

Najboljši

nje, množi mleko ter jajca, naredi živino močnejšo in tvori trdo meso.

M. Barthel & Co., Dunaj X.

Prodajalnice v Mariboru: M. Berdajs, L. H. Korošec, Franc Frangež, Josip Kavčič, S. Novak, Max Wolfram in Pahnerja sinovi.

je Barthelnovo klajno apno, ono prepreči lizavost in glodanje lesa, prepreči mehčanje kosti, prepreči hujšanje, naredi živino ješčo, ukrepi prebavljanje za živino

prašček

563 9-4

ANTON KOLENC

trgovec v Celju

kupuje vsako množino lepega prediva, suhih gob itd. Sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah.

Služba občinskega tajnika

se odda v Libučah.

Plača na mesec 50 kron. Prednost ima prosilec, ki je zmožen uradovati slovenski in nemški. — Prošnje se naj pošljejo do 15. marca občinskemu uradu v Libučah, p. Pliberk. 55 3-1

Jožef Brandl,

izdelovalec orgelj v Mariboru se priporoča za stavbe orgelj vsake velikosti po najboljših sistemih. — Prevzamem tudi prenovljenje, popravke in uglasbenje orgelj. — Spričevala od zgotovljenih orgelj so na razpolago.

KUVERTE

s firmo priporoča tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Med. univ.

dr. Anton Vilimek

usoja si cenjen. občinstvu uljudno naznaniti, da bode s

10. svečanom 1902

izvrševal zdravniško in zobozdravniško prakso

v Gornjemgradu

v hiši gospe Fišerjeve.

V najem se da pod ugodnimi pogoji gostilna v Velikovecu

z lepimi sobami za goste in tužce, z mesnico in z lepima hlevama. Tam bode uradovala posojilnica s prometom okroglih 400.000 kron in gospodarska zadruga s 400 zadrudniki. 50 2-2
Oglasiti se je do 28. februarja 1902 pri „Hranilnici in posojilnici v Velikovecu, Koroško.

Vsaka beseda stane 2 v.

Najmanjša objava 45 v.

MALA OZNANILA

Vsaka beseda stane 2 vin.

Vsaka beseda stane 2 v.

Večkr. objava po dogovoru.

Ti inserati se samo proti predplačilu sprejemajo; pri vprašanjih na upravništvo se mora znamka za odgovor pridejati.

Proste službe.

Postranski zaslužek, trajen in rastoč, ponuja se spoštovanim, deloljubnim in stalno naseljenim osebam s prevzetjem zastopa domače zavarovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1.70 Gradec, poste restante.“ 222

Poštenega hlapca sprejme Fr. Zupe, kmet pri Sv. Benediktu v Slovenskih goricah; plača od 100 do 120 kron na leto. 35 2-1

Mlinar za dravski mlin na dva para se sprejme. Pa le tak, kateri je v mlinarstvu dobro izurjen in pošten. Imel bode četrti del zaslužka in hrano. Ako pa kdo boče mlin kupiti, ga pa tudi prodam. — Bartol Ribič, posestnik in mlinar v Dobravi pri Zavrču. 51 2-1

Službo cerkovnika, ki je v zvezi z organistovo, želi nastopiti s 1. majem t. l. na taki fari, kjer sta dva gospoda duhovnika. Ponudbe se prosijo na upravništvo „Slov. Gosp.“ pod št. 2. 52 3-1

Učenka za krojačico ženskih oblačil se sprejme po potrebnosti tudi proti primerni plači v vse preskrbovanje — pri gospe Rezi Karner v Mariboru, Kaiserstrasse 5. 43 3-1

Kovaškega učenca, pridnega in močnega, sprejme takoj Anton Koren, kovaški mojster, Pesnica šte. 1 pri Mariboru. 58 1-1

Mlad organist in cerkovnik, izurjen v cecilijanskem petju, išče službe v večji fari. Naslov pri upravništvu, 57 3-1

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru se priporoča v razna tiskarska dela.

Proda se.

Samo 30 gld. močna slamoreznica, reže v 4 dolž., enoletna garancija. Priporoča tudi mlatilnice, čistilnice, trijerje, vitle itd. po najnižjih cenah zastopstvo Janez Pišlar, p. Sela, Brežice.

Dobro obiskana gostilna se proda. Hiša je z opeko krita, 3 sobe, kuhinja, klet, ledenica in gospodarsko poslopje, vrt, sadonosnik in njiva. Ceno pove lastnik Ignac Kramberger, trgovec v Jarenini. 36 3-1

Zidana hiša, čedna, pripravna za trgovino, na lepem mestu v dolini, četrt ure od cerkve, v Št. Andražu pri Velenji, z vrtom in malim sadonosnikom, hlevi za eno kravo in 7 svinj, se proda za svoto 450 gld. ali 900 K proti gotovi plači. — Hiša se proda radi drugega podvzetja. 27 4-2

Lepo, plodovito posestvo, 8 orolov v Zitečki vasi blizu broda, pošta Sv. Martin pri Vurberku, proda Andrej Deužman. 40 2-1

Lepo posestvo je za nizko ceno na prodaj v Razvanji. Hiša je nova, mlad sadonosnik, dve njivi in eden travnik. Kupci naj se oglase pri g. Spesu, tesarskemu mojstru v Mariboru. Vindenavska ulica. 44 2-1

Slivovko, izvrstno, enoletno, prodaja po prav nizki ceni Ignac Kramberger v Jarenini. 47 3-1

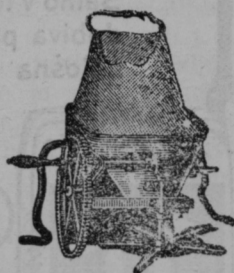
V najem se da.

Hiša z vrtom in z njivo v Mariboru Gaswerkstrasse št. 25 se da v najem. — Več pove Ivanka Supančič v Bistrici nad Mariborom. 63 2-1

Trgovina s krčmo blizu farne cerkve v Mariborskem okraju se da takoj v najem. Pisma na A. Perger, poste restante, Maribor. 54 1-1

Ročna sejalnica

za sejanje deteljnega in travnega semena, rži, ovsa, ječmena, koruze itd.

Posebno se priporoča za gorate kraje. Zelo po ceni in trpežna.

Novo!

Ugodnosti: prihranjenje semena, enakomerno in hitro sejanje. Prospekti na zahtevanje.

Novo!

Komad 50 K polj povzetju. Prospekti na zahtevanje. **Glavna zaloga:**

Echinger & Fernau

454 25-11

Dunaj XII, Neubaugürtel 7-9.

Razglas.

48 2-2

V dobi od 3. do 15. marca vršil se bode na vinorejski šoli v Mariboru sledeči pouk:

1. Pouk za vinogradarstvo in sadjarstvo za posestnike vinogradov in sadonosnikov, kakor sploh prijateljev teh panog kmetijstva.

2. Pouk viničarjev, sadjarjev in cestarjev.

Prvi pouk ima najvažnejše na polji vinogradništva in sadjarstva pri dosedanjem napredku teoretično in praktično tolmačiti. Smoter poduku 2. je pa viničarje in sadjarje največ praktično odgajati.

Število za vinorejski in sadjerejski tečaj določenih učiteljev, kateri so od c. kr. šolskega sveta poslani, je 40, viničarjev in cestarjev pa 30 oseb določenih.

Viničarji in cestarji, kateri niso od posestev ali občin poslani, ampak tečaj svojevoljno obiskujejo, dobe podporo, ako njihovo uboštvo verjetno dokažejo z od občine potrjenim ubožnim spričevalom.

Deležniki obojih tečajev morajo prinesiti s seboj trtne škarje in vinjak, katere pa se tudi lahko dobro izvršene v zavodu kupijo.

Za sprejem se je oglasiti do 1. marca pri omenjenem ravnateljstvu.

**Ravnateljstvo sadje- in vinorejske šole
v Mariboru.**

Razglas.

Podpisano ravnateljstvo „Posojilnice v Mariboru, registrovane zadruge z omejenim poroštvo“, naznanja, da bode

redni občni zbor

posojilničnega društva dne 23. svečana 1902, ob dveh popoldne v posojilničnih prostorih s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo nadzorništva o letnem računu.
2. Sklepanje o porabi čistega docička.
3. Volitev treh členov ravnateljstva.
4. Volitev enega člana nadzorništva.
5. Razni predlogi.

61 1-1

Ob jednom se naznanja, da leži računski sklep za dvajseto upravno leto 1901 tukaj na splošni pregled p. n. društvenikom.

V Mariboru, dne 8. svečana 1902.

Ravnateljstvo.

Povodom svojega odhoda iz Maribora kličem vsem prijateljem in znancem burni:

N a z d a r !

Žalec, 12. svečana 1902.

62 1-1

Fran Košar.

Učiteljska služba.

Na trirazredni ljudski šoli v Št. Ilju pod Turjakom je popolniti učiteljsko mesto z dohodki II. plačilnega razreda.

Prosilci oziroma prosilke naj vložijo svoje prošnje redno opremljene predpisanim potom do 15. marca t. l. pri **krajnem šolskem svetu** v Št. Ilju pod Turjakom, pošta Mislinje.

60 1-1

Čapek, predsednik.

Nadučiteljska služba.

Na dvorazredni ljudski šoli v Trbonjah se stalno namesti nadučiteljska služba z dohodki III. plačilnega razreda in prostim stanovanjem.

Prosilci za to mesto, ki morajo biti usposobljeni za pouk v obeh deželnih jezikih in za verouk, naj vložijo svoje prošnje, opremljene tudi z domovnico predpisanim potom v Terbonjah pošta Vuzenica, do 15. marca 1902.

59 1-1

Čapek, predsednik.

Sliuza & Tiller

Maribor

Lekarjeva ulica 8 Apothekegasse 8

**kjigoveznica in
zavod za zlatotisk**

priporočata vezi za vsakovrstne knjige, trakove za vence v zlato- in srebrotisku, kartonaže in galanterijska dela * * *

49 5-2

„Vzajemna zavarovalnica“

v Ljubljani Dunajska cesta št. 15 Medjatova hiša

vzprejema zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in poljskih pridelkov proti požarni škodi, kakor tudi zvonov proti poškodbi. — **Pojasnila daje in vzprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice v pritličju Medjatove hiše na Dunajski cesti v Ljubljani, a tudi po slovenskih deželah nastavljeni poverjeniki.**

„Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani“ je edina slovenska.

Zavaruje pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico. Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

524 25

Rojaki zavarujte svoje imetje pri domačem zavodu!

Svoji k svojim.